

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek, IČO 27020886**
sídlem Růžová 388, 252 43 Průhonice
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1) Česká telekomunikační infrastruktura a. s., IČO 04084063**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3
2) Domo Development a. s., IČO 27397319
sídlem Nádražní 762/32, 150 00 Praha 5
3) Egenskap s. r. o., IČO 06015204
sídlem Podbabská 81/17, 160 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Hrabákem
sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK,
o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK, se zamítá.**
- II. Žalobci se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 5533003118.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 18. 3. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 9. 2017, č. j. 34000/2017/Ma. Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (dále jen „stavebník“) povolil změnu umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice na pozemcích p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 337/79, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2, 436 a 496/8 v katastrálním území Čestlice a na pozemku p. č. 959/1 v katastrálním území Průhonice s tím, že změnou budou

dotčeny pozemky p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2 a 496/8 v katastrálním území Čestlice.

2. Žalobce je přesvědčen o tom, že proti rozhodnutí stavebního úřadu podal řádný opravný prostředek, v němž uplatnil námitky týkající se ochrany veřejných zájmů, které byl jako spolek oprávněn ve správním řízení hájit. Žalobce především upozorňuje na to, že tvrdil porušení § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) týkajícího se výjimek pro zvláště chráněné druhy živočichů a argumentoval nezákonným zábořem půdy náležející do zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), a tedy chránil zájmy vyjmenované v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalobce dle svého názoru přípustně napadal stanoviska dotčených správních orgánů ohledně posuzování vlivů na životní prostředí, posouzení připojení na pozemní komunikace, vynětí půdy ze ZPF, znečištění ovzduší a hlukové zátěže. Žalovaný proto postupoval nesprávně, když se odvolacími námitkami odmítl zabývat z důvodu, že se netýkají zájmů, které je žalobce oprávněn hájit podle zákona o ochraně přírody a krajiny.
3. Současně žalobce navrhuje, aby soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek. Svůj návrh odůvodňuje tím, že stavebníkovi nic nebrání v tom, aby požádal o vydání stavebního povolení. Podle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) přitom platí, že pokud po povolení stavby dojde ke zrušení územního rozhodnutí, územní rozhodnutí se již nevydává. Případné zrušení napadeného rozhodnutí soudem by tak nemělo na vydané stavební povolení vliv a namítané vady umístění stavby by nebyly nijak napravovány. V takovém případě by žalobci byla odepřena reálná soudní ochrana a výsledek tohoto soudního sporu by neměl účinný dopad, což by žalobci způsobilo velmi intenzivní újmu. Nebude-li žalobě přiznán odkladný účinek, hrozí, že ještě před rozhodnutím soudu bude zahájena i dokončena realizace umístěvané stavby. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje mimo jiné na čl. 9 odst. 1 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí vyhlášené pod č. 124/2004 Sb.m.s. (dále jen „Aarhuská úmluva“). Dále tvrdí, že odklad účinků napadeného rozhodnutí v řádech několika měsíců a s tím spojená újma stavebníka je zanedbatelná ve srovnání s újmou, která hrozí žalobci a veřejnému zájmu na zachování příznivého prostředí. Přiznání odkladného účinku rovněž nebude v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem.
4. Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že stavebník v souvislosti s napadeným rozhodnutím a rozhodnutím stavebního úřadu nevzniklo právo stavět, a proto žalobci z povahy věci nemůže hrozit žádná újma. Ve vztahu k § 94 odst. 5 stavebního řádu žalovaný konstatuje, že žalobce bude moci ve stavebním řízení uplatnit veškeré argumenty proti realizaci stavby. Nadto žalovaný považuje žalobcův návrh za neurčitý a nepodložený. Poukazuje také na to, že rozhodnutí stavebního úřadu řeší pouze změnu umístění stavby, a navrhuje, aby soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.
5. Osoba zúčastněná na řízení 1) nevyužila svého práva vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku.
6. Osoba zúčastněná na řízení 2) jako stavebník ve svém vyjádření rovněž navrhuje, aby soud žalobě nepřiznal odkladný účinek. Upozorňuje na to, že Aarhuská úmluva negarantuje právo na přiznání odkladného účinku žalobě. Názor, že by právní moc stavebního povolení mohla předstihnout datum vydání soudního rozhodnutí, pokládá za spekulativní. Zdůrazňuje také, že ani přiznání odkladného účinku žalobě nemůže stavebníkovi znemožnit, aby pokračoval v přípravě stavby a získal stavební povolení, neboť stavba již byla umístěna a rozhodnutí stavebního úřadu, o něž v tomto řízení jde, pouze povoluje změnu umístění. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona na tento případ dle stavebníka nedopadá, neboť stavba prošla zjišťovacím řízením podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých

souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). V neposlední řadě stavebník upozorňuje na to, že nebyly splněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku, jelikož žalobce neunesl své břemeno tvrzení. Má také za to, že přiznáním odkladného účinku žalobě dojde ke zmaření investičního záměru stavebníka vázaného na konkrétní časový harmonogram a finanční plnění, což je újma větší, než jaká hrozí žalobci.

7. Osoba zúčastněná na řízení 3) se domnívá, že žalobce nekvantifikoval újmu, které se v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí obává. Dále tvrdí, že starší rozhodnutí stavebního úřadu umožnilo stavebníku umístit stavbu větší, než je stavba, kterou lze na dotčené pozemky umístit na základě rozhodnutí stavebního úřadu o změně umístění stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu o změně umístění stavby tak nastoluje stav, jenž je pro žalobce příznivější oproti stavu, který umožnilo územní rozhodnutí. Žalobce nijak neprokázal, že změna umístění stavby ve vztahu k zájmům jím chráněným podle zákona o ochraně přírody a krajiny nepříznivě mění situaci oproti původnímu územnímu rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení 3) nadto konstatuje, že umísťovaná stavba je z hlediska celostátní ochrany přírody a krajiny, jíž se žalobce zabývá, neškodná, neboť bude realizována u dálnice D1 poblíž Prahy, kde se nachází bezpočet staveb podobného rázu. Argumentaci Aarhuskou úmluvou pokládá za lichou, neboť se nejedná o úmluvu přímo aplikovatelnou.
8. Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:
9. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
10. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
11. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].
12. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznáním odkladného účinku domáhá svým návrhem. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, když zákon hovoří o újmě „*nepoměrně větší*“.
13. Na úvod lze obecně uvést, že předmětem rozhodování v územním a stavebním řízení jsou odlišné otázky, a tak nelze vyloučit, že osoby, které mají pádné argumenty proti vydání územního rozhodnutí na konkrétní stavbu s ohledem na její lokalizaci apod., nemusí mít argumenty, které by byly způsobilé zvrátit vydání stavebního povolení na tutéž stavbu, neboť samotné technické provedení stavby do jejich práv nadměrně nezasahuje. Podle § 94 odst. 5 stavebního zákona přitom platí, že „[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již *nevzdává*“. Zdejší soud proto s ohledem na citované zákonné ustanovení, jakož i s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení, musí brát do úvahy rizika plynoucí z realizace stavby. V principu totiž nelze vyloučit, že ještě před vydáním soudního rozhodnutí týkajícího se

umístění stavby dojde k vydání stavebního povolení, a tak může být úspěch žalobce v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí ve výsledku bezcenný, neboť po vydání stavebního povolení již eventuálně neúspěšný žalovaný přistoupí pouze k zastavení územního řízení.

14. S ohledem na legislativní změny, které zásadním způsobem omezily (ne-li vyloučily) možnost žalobce účastnit se stavebních řízení zahájených po 1. 1. 2018 (novela § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny provedená zákonem č. 225/2017 Sb.), však není ani nutné v této věci posuzovat, zda by žalobce shodné argumenty mohl uplatnit v průběhu stavebního řízení, neboť žalobce dle všeho jeho účastníkem již nebude.
15. Aby však soud mohl postupovat obdobně jako v jiných případech a brát v potaz dopady samotné realizace stavby, musel by ještě s ohledem na specifické okolnosti projednávané věci, jež jsou ovlivněny tím, že žalobce vystupoval v řízení o změně územního rozhodnutí jako environmentální spolek hájící veřejné zájmy, nejprve předběžně posoudit (třebaže jinak nelze v rozhodnutí o odkladném účinku žaloby předjímat rozhodnutí o věci samé), zda žalobcem uplatněné odvolací námitky spadaly do předmětu správního řízení a zda se současně týkaly ochrany přírody a krajiny. Jen ve vztahu k takovým přípustným odvolacím námitkám má význam hodnotit, zda žalobci v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě hrozí újma v podobě ztráty možnosti uplatňovat svá práva, resp. hájit zájmy na ochraně přírody a krajiny v územním řízení.
16. Nedostatečně konkrétní návrh žalobce na přiznání odkladného účinku v této věci ovšem soudu neumožňuje takto postupovat. V počáteční fázi řízení při rozhodování o odkladném účinku soud zcela běžně ještě nemá k dispozici správní spis a je plně odkázán na podání účastníků, jejich tvrzení a jimi předložené podklady. Tak tomu je i v tomto případě. Z žaloby ani z dalších listin doložených žalobcem (napadené rozhodnutí nevyjímaje) nelze zjistit vlastnosti a parametry umísťované stavby a charakter povolované změny umístění stavby. Soudu v tuto chvíli není znám obsah prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu o změně umístění stavby a jemu předcházejícího rozhodnutí o umístění stavby, nezná přesný předmět správního řízení a nemůže posoudit, zda do něj odvolací námitky žalobce spadaly. V důsledku toho soud nemůže učinit závěr, zda újma, které se žalobce v souvislosti s napadeným rozhodnutím a rozhodnutím stavebního úřadu obává, skutečně může vzniknout v příčinné souvislosti s výkonem těchto správních rozhodnutí, anebo zda je navázána již na rozhodnutí o umístění stavby. Je přitom odpovědností žalobce, aby ve svém návrhu uvedl dostatek tvrzení svědčících o tom, že mu v důsledku nepřiznání odkladného účinku hrozí intenzivní újma, a aby tato tvrzení řádně doložil. Žalobce však své břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl. Ani žalobcem zmiňovaná Aarhuská úmluva soud nezavazuje k tomu, aby automaticky přiznával odkladný účinek žalobám směřujícím proti rozhodnutím vydaným v řízení, v němž žalobci z řad dotčené veřejnosti hájili zájem na ochraně životního prostředí, tím méně pak v situaci, kdy je takový návrh nekonkrétní a nepodložený.
17. Protože není splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku, je nadbytečné zabývat se naplněním zbývajících dvou. Soud tedy návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. To však žalobci nebrání podat nový návrh, ve kterém by konkrétně tvrdil i osvědčil, že mu v souvislosti s účinkem napadeného rozhodnutí hrozí újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.
18. Ve vztahu k II. výroku soud uvádí, že § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila, že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, dostupné na www.nssoud.cz).
19. Proto soud vyměřil žalobci i soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích,

příčemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení.

Poučení :

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Praha 12. dubna 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu